

KANSAMME HENKINEN TEHTÄVÄ

Jokaisella kansalla, samoin kuin jokaisella yksilölläkin on oma dharmansa, velvollisuutensa, henkinen tehtävänsä. Jokainen kansa on kutsuttu omalla paikallaan ja omalla erikoisella tavallaan antamaan ihmiskunnan kokonaisuudelle kehitystä edistävän panoksensa.

Entä missä piilee kansan dharmaa, kuka on siitä tietoinen, kuka kansaa inspiroi dharmansa täyttämiseen? Kansan näkymätön johtaja: Kansallishaltia. Hän on tietoinen jumalien suunnitelmasta, oman kansansa henkisestä tehtävästä. Hänen päällään lepää vastuu, jonka hän on ottanut kantaakseen rakkaudesta kansaansa.

Miten kansa voi tietää näkymättömän johtajansa toivomukset? Tietäjiensä ja profeettojensa avulla. Kansan suurmiehet: runoilijat, tietäjät ja taitajat ovat aina osanneet enemmän tai vähemmän selvästi tulkita kansallishaltiansa kuiskeita, sitä henkistä todellisuutta, joka kuvastuu myös kansan syvien rivien tunteissa. Niinpä sanotaankin, että sivistyneistö edustaa kansan älyä, puolueet intohimoja ja syvät rivit sydäntä, omaatuntoa, korkeampaa moraalialia. Hiljainen talonpoi-

ka tuntee syvästi maahengen maanivan kehoituksen, ellei väärään suuntaan kasvanut äly, tai puoluepyyteet ole häneltä tätä kykyä riistäneet. Hän tuntee kansallishaltian korkeata moraalialia, joskaan hän ei osaisikaan sitä tulkita. Siksi kansa tarvitsee tietäjiä, osatakseen heidän opastuksellaan tulkita sisäistä itseään.

Historia tuntee toistaiseksi vain aniharvoja tapauksia, jolloin tietäjien ääntä on kuunneltu. Siksi kansat ovatkin intohimojen repimä, kulkien uskonnollisten ja aatteellisten harha-auktoriteettien perässä.

Suomen kansalla on erikoistettava, erikoinen henkinen panos annettavana ihmiskunnalle. Siitä meillä on todistuksia. Monet okkultistit ympäri Eurooppaa ja muuallakin ovat viitanneet Pohjolaan, Suomeen. On puhuttu Pohjolan valkoisesta valtakunnasta, jolla tulisi olla henkisesti johtava asema Euroopan omanatuntona. Myöskin Pekka Ervast painostaa Suomen erikoistettävää, jopa viittaa siihen, että koko maapalloa käsittävä uusi sivistys, uusi henkisempi kulttuuri lähtisi Suomesta. Suomella on tähän edellytykset sen vuoksi, että kansallishaltiamme Väinämöinen on omak-

sunut Jeesus Kristuksen elämänopin johtotähdekseen. Jos siis Suomen kansa tahtoo toteuttaa dharmaansa ja olla luovana tekijänä ihmiskunnassa, on sen pyrittävä kulkemaan Kristuksen jäljessä. Suomen kansa on, kuten Pekka Ervast kuvailee, soiton ja laulun kansa. Sen mahti ei ole ulkonaisessa suuruudessa, vaan se on totuuden jumalallisessa viisauudessa. Sen aseet ovat hengen voima ja sanan mahti.

Ihminen, luomakunnan kruunu on asetettu niin arvokkaaseen asemaan, että sille on uskottu toteuttamistehtävä. Jumalien suunnitelmat eivät toteudu automaattisesti. Ennustukset lausutaan kehoituksina ja varoituksina, ei väistämättöminä tosiasioina. Onhan puhuttu esim. eurooppalaisen sivistyksen tuhosta, mutta myöskin uudesta Euroopasta, Euroopan Yhdysvalloista. On käsitettävä niin, että kansojen, mm. Euroopan karma on synkkä. Olemme siksi paljon sortaneet värillisiä rotuja ja toisiamme, että karma, tasapainon laki vaatii hyvitystä. Karmalliset syyt johtaisivat Euroopan tuhoon. Mutta kriittillisen hetken lähestyessä annettiin korkeammalta taholta apua teosofisen sanoman muodossa. Jos Euroopan kansat olisivat osanneet tarttua tarjottuun apuun, olisi uhkaava karma ollut maksettavissa Mestarien tarjoamalla työllä. Oli kysymys siitä, että kansojen henkisesti valistuneimmat yksilöt olisivat ryhtyneet toteuttamaan teosofista veljeysohjelmaa.

Tapahtumat ovat ihmisten ratkaistavissa, joten ne voidaan tehdä

hahmoiteltua huonommiksikin. Pekka Ervast kertoiikin — puhuesaan eräässä tilaisuudessa Nostradamuksen ennustuksesta, että Eurooppa mahdollisesti tulisi annettavaksi muhamettilaisten haltuun — mitä arveltiin jumalien neuvostoissa, joissa päätettiin kansojen kohtaloista. Olisi kuin armonosoitus Euroopalle, jos muhamettilaiset ottaisivat sen valtaansa. Euroopalla on myös toinen mahdollisuus: sen omasta keskuudesta nouseva materialistinen hirmuvalta. Jos jumalkielteinen hirmuvalta päästettäisiin Eurooppaan, olisi se liian julmaa. Vaihtoehto riippuu meistä itsestämme.

Pohjolan valkoisen valtakunnan syntyminen perustuu siihen, että Vuorisäärän kristinusko, syvempi henkinen elämäkäsitys saa täällä kyllin voimakkaan jalansijan. Se valtakunta on kyllä pantu alulle Pekka Ervastin kristosofisessa sanomassa, mutta saako se riittävä otetta, kykeneekö Suomen kansa sulattamaan sen itseensä? Se riippuu meistä suomalaisista. Ei ensikädessä suurista joukoista, vaan henkisesti valistuneiden yksilöiden pienistä ryhmistä. Osaammeko siihen syventyä ja antaa sen hapatuksen tavalla vaikuttaa ympäristössämme. Jos emme osaa, tullaan ajanollen yrittämään jossaakin muualla, esim. Norjassa.

P. E. toivoi Suomen kansasta uuden kulttuurin alkajaa. Hän toivoi näkevänsä työnsä tuloksia jo eläissään. Kansallamme oli kuin armon aikaa, jolloin sen olisi pitänyt osata toteuttaa P. E:n hahmoittelemaa ja Väinämöisen inspiroimaa uutta sivistystä. Tämä

uusi, Vuorisaarnan hengen mukainen sivistys on aseeton. Suomi saikin itsenäisyytensä armosta, ilman verenvuodatusta. Se oli Elämän puolelta kehoitus: näin teidän tulee elää. Mutta Suomen kansa ei osannut, se lankesi kansalaissotaan. Miksi? Siksi, ettei se valittujen joukko, joka ennen syntymäänsä oli lupautunut tekemään henkistä työtä Suomessa ja joka edustaa maan suolaa, kansan valoa, se ei tehnyt asioita itselleen kyllin selväksi. Sillä mistä tulee viisautta kansan johtajiin? Tuleeko se kansalaisyhteiskunnasta ja joukkoäänestyksistä? Ei. Viisautta tulee sisästä päin. Se tulee kansan henkisiltä johtajilta sikäli kuin kansa antaa sen tulla. Totuudenetsijäin henkisten ponnistusten tulokset kootaan viisaudeksi ja voimaksi kansan auraan. Siitä ammentavat kansan johtajat.

Asian valaisemiseksi lainaamme kohtia eräästä Pekka Ervastian yksityisluentoisesta esitelmästä. Siinä hän sanoo:

”Uskoin vahvasti (ja itse asiassa sanoin aina itselleni, että tiesin) että Suomi tulisi itsenäiseksi, uskoin niinkään vahvasti, että Suomen kansalle tarjoutuisi harvinaisen historiallinen tilaisuus. Tarjoutuisi tilaisuus alottaa aseetomana ja ulkonaisesti ikäänkuin turvattomana uutta sivistyskautta. Olihan minulla ollut selvästi todistava kokemus (nim. suurlakosta. V. L.), että hengen voima on suurempi kuin miekan. Nyt siis näin, että jos Suomen kansan sisäinen henki heräisi tietoiseksi kansan yksilöissä, niin tämän kansan ei tarvitseisi

turvautua tuleen ja miekkaan saatavuttakaan itsenäisyytensä. Samalla näin, että Suomen kansalle täten tarjoutuisi erikoinen tilaisuus näyttää muulle maailmalle esimerkkiä. Tähän kaikkeen oli kuitenkin välttämätöntä, että teosofinen elämänymmärrys tunkeutuisi kansaan ja valtaisi sen mielikuvituksen ja sisäisen elämän. Sillä jolleivät ihmiset uskoneet kaikkien ihmisten ja kansojen henkiseen yhteyteen, jos eivät uskoneet, että ihminen on iankaikkinen jälleensyntyvä henkiolento, kuinka he sitten saattaisivat uskoa hengen ja sanan voimaan väkivallan ja miekan kustannuksella? ... olin mielessäni varma siitä, että teosofit tämän ymmärtäisivät ... Kun maailman sota 1914 alkoi, en osannut olla huudahtamatta sielussani: Teosofinen Seura ei siis ollut aivan tietoinen tehtävästään, koska se ei osannut estää tätä maailman sotaa ... teosofisen liikkeen niin sanoaksemme ajallinen, historiallinen tehtävä olisi ollut aikaansaada ymmärtämystä kansain kesken, että väkivallan käyttö sodan muodossa olisi käynyt mahdottomaksi kansainvälisen asiain ratkaisussa.”

Mikä on edellytys, että kansa voi ja uskaltaa julistautua aseetomaksi? Se on Kristuksen opettaman maailmankatsomuksen oikea ymmärtäminen ja usko siihen, että Jumalan Pojan täytyi olla selvillä elämän peruslaeista. Kristikunta väittää uskovansa ja luottavansa Jumalaan, mutta käytännössä se luottaa miekkaan. Jeesus kielsi väkivallan ja aseiden käytön. Hän tiesi Elämän tahdon ole-

van ja ihmiskunnan tulevan kehityksen vaativan, että on luotava aseeton yhteiskuntamuoto. Kansan pitää omaksua Kristuksen oppi ja ymmärtää, ettei Jumala, Isä kaiken olevaisen alku ja lähde ole epäkäytännöllinen ja aseta puutteellisia lakeja ihmisten seurattaviksi. Jumala ei ole kaikkivaltias merkityksessä mielivalta, vaan itse Laki ja Lain täytyminen. Siitä on todisteena luonnon lait, joita emme voi muuttaa, vaan ainoastaan ohjailta. Jos kansan jumalkäsitys on Kristushengen mukainen ja se tässä uskossaan heittää aseensa ja senvuoksi sortuu, niin eihän se ole kansan syy. Kansa olisi silloin marttyyri ensimmäisten kristittyjen tapaan ja sellainen koituisi sinunukseksi.

Vaan tiedämmekö, että kansa sortuu aseettomuuteen? Onko se koettu? Ei. Emme näe missään esimerkkiä. Jokainen kansa, pieni niinkuin suurikin ylläpitää armeijaa — ja sen kanssa sortuu aikanaan. Toteutuu Jeesuksen sanat: ”Joka miekkaan tarttuu, se miekkaan hukkuu”. Kansa saa aseissa olostaan syyttää itseään, koska se — tunnustaessaan itsensä kristityksi — menettelee vastoin Mestarinsa opetuksia. Jos kansa päinvastoin loisi aseettoman valtiomuodon ja julkisesti tunnustaisi uskonsa Jumalan tahtoon ja Mestarinsa neuvoihin ja jos se näin tehden tulisi tallatuksi, silloin kansalla olisi oikeus tehdä johtopäätöksensä uskonsa pätevyydestä. Mutta, kuten sanottu, tätä ei ole koettu. Emme näe esimerkkiä, miten kansan kävisi, jos se julistautuisi kristityksi ja to-

teuttaisi julistuksensa käytännössä.

Pekka Ervastian unelma Suomesta oli kuitenkin tämä. Kun Suomi saavutti itsenäisyytensä aseitta — ja se saavutti sen P. E:n ansiosta — olisi Suomi voinut olla edelläkävijämaa: uuden kulttuurin kehto. Unelmaan kuuluu, että kirkot olisivat puhdistaneet opinkappaleensa ja ottaneet Mestarinsa käytännölliset siveyssäännöt — Vuorisaarnan — ohjelmaansa. Romuttaessaan ”vaikeaisen-syntisen”-ohjelmansa, olisi kirkko voinut opettaa, miten ihmisten tulee keskenään elää ja toimia, miten Vuorisaarnan käskyjä noudattamalla voidaan päästä syntisyydestä, ja saamattomuudesta hyvän suhteen. Vuorisaarna vapauttaa kuolemanpelosta, elämänpelosta ja Jumalan pelosta. Jumala on Jeesuksen opetuksissa rakastava Isä — ei pelättävä. — Kun kristosofia olisi saanut ansaitun paikkansa koulujen opetusaineistossa, olisi se antanut uuden sisällön koulujen ohjelmaan. Nousevat polvet olisivat nähneet tulevaisuuden valoisana, elämäntoiminnat jumalallisen järjen ilmennyksinä samalla, kun muinaissuomalainen tietäjäviihkaus: sanan ja laulun mahti, olisi noussut kunniaansa. — Käytännöllinen elämä olisi henkevoitunut. Kiire, tuo nykyisen elämänmuodon luoma kirous olisi kaikonnut kauas. Sillä mihin olisi kiire? Tekniikan avulla ulkoinen hyvinvointi kukoistaa muutamassa vuodessa, jos ei tehdä hyödyttömyä työtä, eikä tuhota saavutettua hyvinvointia. Ajan ylijäämä

jäisi henkisiin harrastuksiin. Vähitellen kasvaisi myöskin niiden ihmisten luku, jotka tositeossa kaipaavat henkistä valoa, tietoa Elämän syvistä totuuksista.

Entä mitä olisi varattuna heitä varten? Onhan tieto olemassaolon tarkoituksesta ensitärkeä kysymys ja lopulta ainoa välttämätön. Heitä varten syntyisi mysteeriopoukoulut. Jossakin maaseudun rauhassa, kansan suojaamana ja kunnioittamana seisoi Temppeleitä tai Tempeleitä, joihin voisivat mennä ne ihmiset, joita ei tyydytä pelkkä asioiden ymmärtäminen, vaan joiden sieluissa palaa ikuisen elämän ja henkisen tiedon kaipuu. Mysteeriopistosta lähtisi tietäjiä ja profeettoja maailman valoksi ja ihmiskunnan onneksi.

Mikä on mysteeriopiston syntymisen edellytys ja ehto? P. E. sanoi, että Egyptin pyramiidien mysteriot pyrkivät jälleensyntymään Suomessa. Mikä asema oli Egyptissä mysteριοilla? Ne olivat kansan todellisia kasvattajia. Mysteριοiden hierofanteilla oli tieto ja viisaus, heiltä kysyivät neuvoa faaraot ja hallitusmiehet. Mysteριοissa oli kansan tuki ja turva. Ymmärrämme, ettei mysteeriopistoa ulkonaisena laitoksena voi syntyä, ennenkuin kansa herää näkemään sen tarpeellisuuden ja antaa sille sekä moraalisen että aineellisen tukensa.

Voimme kysyä: onko tämä välttämätöntä? Emmekö voi elää muiden kansojen tavalla ilman korkeita päämääriä ja suuria tulevaisuuden unelmia? Emme voi. Ei mikään kansa voi enää elää, ellei

se toteuta Elämän sille asettamaa tehtävää. Varsinkin nyt, jolloin olemme todella tulleet uuteen aikakauteen, kansoilta vaaditaan asettautumista hengen palvelukseen. Jokaisen kansan on toteutettava sisintä itseään kaikkien yhteiseksi onneksi. Ei enää riitä kauniit puheet — tekojenkin on oltava niiden kanssa sopusoinnussa. Kansat on kutsuttu tuomiolle.

Elämän aaltomaisesta rytmistä johtuu, että toinen kansa on josakin suhteessa toista edellä. Jos jollakin kansalla on enemmän henkisiä talenteja, niin siltä vaaditaan ja odotetaan myös enemmän. Suomen kansa on armoitetussa asemassa. Sen monituhatuotinen valmistuskauti johti siihen, että uuden kulttuurin, uuden, käänteentekevän aikakauden kulmakivi laskettiin Suomessa. Se tuli aineen tasolle Pekka Ervastian kristosofisen sanoman muodossa. Olemme saaneet todella maailmanhistoriallisen tehtävän, eikä vastuumme suinkaan ole vähäinen.

Ihmiskunnan kirous näyttää olevan — emmekä me suomalaiset ole siitä poikkeuksena —, ettei järjen ääni pääse oikeuksiinsa ilman kärsimyksiä. Voimmeko näinollen ihmetellä, jos kärsimyksiä tulee. Planeettamme kirkastuminen on alkanut ja uusi aikakausi tekee tuloaan. Ja tämän välttämättömyyden edessä meidän on taivutettava päämme. Kärsimyksen tulesa — jos ei muuten — on meidän puhdistuttava omahyväisyydestämme ja persoonallisista toiveunelmistamme. Meidän on tunnustettava Korkeimman

johto ja Vuorisaarnan henkinen viisaus ainoaksi lailliseksi tieksemme. Sitä noudattamalla ja siinä hengessä toisiamme valista-

malla toteutamme kansamme sisäistä tehtävää ja joudutamme valoisamman ajan tuloa ihmis-kunnalle.

V. L. 1944: 220—225.